

stilling af kemiske våben, 48 missiler, 6 missilaffyringsramper og 30 spræghoveder beregnet til kemiske og biologiske våben, store mængder af produktionsudstyr og maskiner, der kan bruges til at fremstille kemiske og biologiske våben m.m. Dette for blot at citere en del af den danske udenrigsministers opremssning.

Hvad der så ligger i de 80 paladser, som Saddam Hussein på nuværende tidspunkt ikke vil tillade inspektion af, kan vi naturligvis kun gisne om. Men for Fremskridtspartiet står det klart, at vi ikke under nogen omstændigheder kan støtte nogen form for terrorregime og slet ikke være med til; at en mand som Saddam Hussein får lov til at drive gæk med verdenssamfundet og gøre alle bestræbelser fra FN's side totalt til grin.

At Danmark sender et enkelt Herkules-fly af sted til hjælp for et eventuelt angreb på en sådan forbyrder, der holder hele sit eget folk som gidsler, er kun naturligt. Den seneste udvikling i FN's Sikkerhedsråd, hvor det med enstemmighed blev besluttet at sende Kofi Annan til Bagdad fredag den 20. februar 1998, må siges at være absolut sidste chance for en fredelig løsning; herefter foreligger kun hårdtslående argumenter, som ingen kan misforstå. Derfor er der tale om den allersidste trussel for et "No return". Danmark skal være med, hvor der kæmpes for frihed og menneskeværdier i NATO's nærområde.

Med hensyn til spørgsmål nr. 73 er det Fremskridtspartiets hensigt at fremføre, at Danmark såfremt der bliver en regulær krig, og hvis krigen mod al forventning skulle trække ud, samt hvis der bedes om bistand til ministrygning igen - tænker på at sende Standard Flex ud. Det er ikke blot et dansk skib, men det vil også snart være på tide at vise andre lande, hvor godt netop dette forholdsvis lille skib kan klare opgaverne.

Et *mindretal* (Socialistisk Folkeparti og Enhedslistens medlemmer af udvalget) indstiller beslutningsforslaget til *forkastelse*.

Efter mindretallets opfattelse er det fuldstændig uantageligt at give dispensation fra Folketingets forretningsorden i denne sag. Muligheden for dispensation er fornuftig, hvis man skal vedtage hurtige økonomiske indgreb, hvor der er et uomgængeligt behov for at handle hurtigt og inden alle mulige økonomiske aktører.

Men det gælder ikke denne krise, som har pågået siden 1991, altså i næsten syv år. Den løber

ingen vegne.

Det er muligt, at regeringen har et behov for at tilfredsstille amerikanerne. Men fordi der ikke hersker orden og demokrati ude i verdenssamfundet, så må det altså ikke føre til, at vi sætter vores eget demokrati ud af spil.

Der er ikke den mindste tvivl om, at Saddam Hussein er en diktator af allerværste skuffe. Skruppelløse, brutale overgreb mod landets egen befolkning - herunder militære angreb på obsternasige befolkningsgrupper og mord på politiske modstandere - hører til dagens uorden. Der er næppe heller tvivl om, at Irak ikke har overholdt sine forpligtelser, og at Saddam Hussein har leget kispus med såvel de våbeninspektører, der arbejder på grundlag af FN's mandat, som med det internationale samfund.

Mindretallets helt grundlæggende modstand mod dansk støtte til - og deltagelse i - et militært angreb, skyldes altså ikke en uenighed her, men at vi er overbevist om, at et militært angreb både vil være ulovligt og dumt.

I henhold til FN-pagten, kan mellemstatslige krigshandlinger kun tillades, hvis den ene part udgøres af FN eller er autoriseret af FN - dvs. af FN's sikkerhedsråd. Endvidere gælder det, at for at kunne iværksætte en militær operation skal Sikkerhedsrådet - i henhold til pagtens artikel 39 - skønne, at der foreligger en "trussel mod freden, noget fredsbrud eller nogen angrebshandling". Der skal med andre ord være tale om en helt konkret vurdering og sanktionering. En sådan foreligger ikke. USA, og nu altså også den danske regering, forsøger sig med en spidsfindig juridisk argumentation, hvor hovedindholdet er manglende overholdelse af våbenhvilen. Det er en argumentation, som ikke kun er uhyre problematisk. Først og fremmest holder den ikke. Det var nemlig, som det korrekt er anført i bemærkningerne til beslutningsforslaget, Sikkerhedsrådet selv, som fastsatte våbenhvilebetingelserne for næsten syv år siden. Derfor må det også være Sikkerhedsrådet - og kun Sikkerhedsrådet - som i givet fald beordrer krigshandlinger genoptaget. Der hersker ingen tvivl om, at en sådan beslutning ikke vil blive taget, fordi flere af de faste medlemmer vil være imod.

Vi befinder os altså i en situation, hvor vi på den ene side har Saddam Husseins modbydelige regime. På den anden side har vi verdenssamfundet, men ikke noget grundlag for at gå i krig. Så må man finde andre midler.